



Δ. ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ

Δ. ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ

Ο κ. Δ. ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ αποτελεί μίαν από τὰς διακεκριμένους προσωπικότητας τῆς πρωτεύουσας, ἀφ' ὅτου μάλιστα πρὸ δεκαετίας περίπου ἐκλήθη τὸ πρῶτον καὶ ἀνέλαθεν εἰς τὰς στίβας τοῦ χεῖρας τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς. Ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτου ἐφημέριζετο καὶ ἦτο πράγματι τύπος ἐντελὲς στρατιώτου, μὲ θέλησιν χαλυβδίνῃ καὶ πίστιν θρησκευτικὴν πρὸς τὸ καθῆκον.

Ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐπεισόδια τοῦ μακροῦ στρατιωτικοῦ τοῦ βίου ἀρκεῖ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἀνδρός. Κατὰ τὸ 1883 ἡ ὀλοφωρία, ἡ φυγοδικία καὶ ἡ ληστεία ἐλυμαίνοντο τὴν Μεσσηνίαν, ἡ δημοσία αὐτόθι ἀσφάλεια εἶχε διάσκαλευθῇ καὶ τὰ ἀλλεπάλληλα ἐγκλήματα ἐδυσχέρανον τὴν θέσιν τῆς Κυβερνήσεως, ἀδυνατούσης νὰ συγκρατήσῃ τὰ ἀφηνιάσαντα κακὰ στοιχεῖα. Ἦτο τότε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ὁ κ. Τρικούπης, ὅστις καλέσας παρ' ἑαυτῷ τὸν κ. Μπαϊρακτάρην ἐνετείλατο αὐτῷ νὰ μεταβῇ ὡς ἀνώτερος ἐπόπτης τοῦ μεταβατικοῦ ἀποσπάσματος καὶ ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν.

— Σὰς τὸ ἐγγυῶμαι, κύριε Ὑπουργέ· ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ἀπαράβατον ὅρον.

— Ποῖον; τὸν ἐρωτᾷ ἐκεῖνος.

— Νὰ μοῦ ἐγγυηθῇτε καὶ ὑμεῖς, ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐνοχλήσῃ κανεὶς, ἀπολύτως κανεὶς, εἰς τὸ καθῆκόν μου.

Καὶ μὲ τὴν διαβεβαίωσιν αὐτὴν, ὅτι δὲν θὰ τολμήσῃ οὔτε γρῦ νὰ ἐκστομίσῃ ἡ βουλευτοκρατία, μετέβη εἰς τὴν Μεσσηνίαν καὶ ἐν διαστήματι ἑνὸς μηνὸς ἀπῆλλαξεν ἐντελῶς αὐτὴν ἀπὸ τοῦς παραξίας καὶ δι' ἀμειλίχτου, ἀνηλεοῦς καταδιώξεως ἄλλους μὲν τῶν ληστοφυγοδίκων συνέλαβε, τοὺς δὲ πλείστους ἐξηνάγκασε νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰς ἀρχάς. Ὅταν δὲ βραδύτερον κάποιος ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν τοῦ παραπονέθη ὅτι δὲν φείδεται οὔτε τῶν

πολιτικῶν του φίλων, ὁ κ. Μπαϊρακτάρης εἰς ἀπάντησιν ἔστειλε τὴν παραίτησίν του

Τοιοῦτος ἀνὴρ τοῦ καθήκοντος, ἀδυσώπητος εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ποτισμένος μετὰ τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως καὶ τῆς πειθαρχίας, μὴ ἐννοῶν νὰ χαρισθῇ εἰς οὐδένα, μετὰ πνεῦμα διοικητικὸν καὶ ἀντίληψιν ὀξυτάτην. ἐπὶ πλέον δὲ πεπρωκισμένος μετὰ παράστημα ὄντως στρατιωτικόν, ὑψηλός, εὐθυτενής, εὐρύστερνος, μετὰ φυσιογνωμίαν ἡλιοκαῆ καὶ ζωηράν, ἐκφράζουσαν ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν εὐστάθειαν τοῦ χαρακτῆρος του, δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ ἀποτελέσῃ ἐξαιρετικὸν καὶ ἰδιάζοντα τύπον, οἷον εἰ προωρισμένος διὰ τὴν ἀκανθώδη θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἐὰν μάλιστα ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἡ πολιτικὴ τῶν κομμάτων, ἡ πολιτικὴ τῆς συναλλαγῆς καὶ τῶν παρασκηνίων, συνείθισε νὰ θεωρῇ τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους ὡς ἀναπόδραστον θεραπαινίδα τῶν ὀρέξεων καὶ τῶν μικρορραδιουργιῶν τῆς.

Ποίας δὲ καὶ ὁπόσας ἐκδουλεύσεις πολυτίμους προσήνεγκεν ὁ κ. Μπαϊρακτάρης εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ἣν ἀπὴλλάξε πολλῶν κακοποιῶν στοιχείων, πολλῶν ἐκνόμων ἔξεων, πολλῶν ἀσχημιῶν καὶ παρεκτροπῶν, προσβαλλουσῶν τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν, θὰ ἦτο περιττόν, οὐδ' ὁ γῶρος τοῦ Ἡμερολογίου θὰ ἐπέτρεπε, νὰ καταδείξωμεν ἡμεῖς ἤδη.

Ὁ κ. Μπαϊρακτάρης ἐγεννήθη ἐν Ἀγρινίῳ τῷ 1836. Ὁ πατήρ του, Ἰωάννης Μπαϊρακτάρης ὑπῆρξε σηματοφόρος τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, ἅμα τῷ σχηματισμῷ τοῦ ὑπ' αὐτὸν σώματος, εἶτα δ' ἐγένετο ὁπλαρχηγός, λαβὼν τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ τῷ 1826 καὶ ἀποθανὼν μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου τῷ 1853.

Καταταχθεὶς τῷ 1850 εἰς τὸ πεζικὸν ὡς ἐθελοντὴς προήχθη βαθμηδὸν εἰς ἀνθυπολοχαγὸν κατὰ σειρὰν καὶ διὰ τῆς ὑπηρεσίας, ἐγένετο δ' εἶτα λοχαγὸς καὶ ταγματάρχης κατ' ἐκλογὴν. Μετέσχε τῆς ναυπλιακῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1862, τῷ δὲ 1866 μετέβη ὡς ἐθελοντὴς εἰς Κρήτην μετ' ἄλλων συναδέλφων, μεθ' ὧν κατήρτισε σῶμα ὑπαξιωματικῶν ἐκ τριακοσίων ἀνδρῶν. Ἐκεῖ διατρίψας ἐπὶ ἓν καὶ ἡμισυ ἔτος, ἔλαβε μέρος εἰς πολλὰς μάχας παρακολουθήσας τὸν ἀγῶνα τῆς ἡρωικῆς νήσου ἀπὸ τῶν δυτικῶν ἐπαρχιῶν μέχρι τοῦ ἀνατολικωτέρου αὐτῆς μέρους.

Τοιοῦτος ἐν σκιαγραφίᾳ ὁ κ. Δ. Μπαϊρακτάρης, οὗ τὴν στρατιωτικὴν φυσιογνωμίαν θέλουσι γνωρίσει ἐκ τῆς παρατιθεμένης εἰκόνης καὶ οἱ ἀπανταχοῦ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου.